

UNIVERSUL LIRIC AL MARI POEZII
VIVIANA POCLID DEHELEAN
ALBASTRU – INFINIT
BLEU – INFINI
EDIȚIE BILINGVĂ, ROMÂNĂ - FRANCEZĂ
EDITURA GUTENBERG UNIVERS, ARAD, ROMÂNIA
CIRER, PARIS, FRANȚA, 2017

Dumitru MIHĂILESCU

Prezentul volum este o reeditare, în ediție bilingvă, română – franceză a cărții, Viviana Milivoievici, Albastru – Infinit, apărut la Editura David Press, Timișoara.

Doamna Viviana Poclid Dehelean (Milivoievici), doctor în filologie, este cercetător științific în cadrul Institutului de Studii Banatice „Titu Maiorescu” al Academiei Române, Filiala Timișoara.

Domeniile sale de interes sunt istoria și critica literară,

interculturalitatea și multiculturalitatea. Este membru și responsabil de proiecte în cadrul Societății Enciclopedice a Banatului din Timișoara.

A publicat, printre altele, „Publicistica lui Mircea Eliade și opțiunile Tinerei generații” 2016, coordonează ediția critică a operelor profesorului Eugen Todoran.

Doamna Viviana se distinge și printr-o activitate poetică. Domnia sa face urătoarea mărturisire în acest sens: „Versurile reprezintă pentru mine bucăți de suflet, frânturi de gânduri, scrise la o anumită temperatură sufletească”. Pentru poetă, poezia este căutarea adevărului din cuvinte: „Cuvinte/ferocate-n/lanțuri/se zbat/deasupra norilor/au obosit/Și tac.../Se pierd/în depărtarea zărilor/prin umbrele eterne” (Cuvinte în tăcere). Poezia „este o mărturisire”, „într-un decor în fața altarului”.

O poezie adânc elaborată, în care, sub aparența unor notații impresioniste, fiecare cuvânt este prețios în sine și prin locul pe care-l ocupă în structura versului.

Volumul Albastru – Infinit/Bleu – Infini, a fost tradus în limba franceză de Philippe Loubière, însoțit de o Prefață în versiune franceză semnată de Alvaro Rocchetti și două studii: Poezia ca destin de Vasile Man și Postfață de Florica Pățan.

Pentru decodarea semnificațiilor titlului Albastru – Infinit, facem apel la autoarea Postfeței, care apreciază că „Albastru – Infinit este un simbol pentru starea pură a emoției estetice în fața întregului, a Marelui Tot, este starea de grație a identificării cu o culoare a acestui universal Întreg, ca reflexii infinite în culori, sunete, parfum sau mișcare, percepute individual și înmănunchate în buchetul unic al lumii” (p. 89)

Albastru – Infinit este o metaforă simbol, des întâlnită în poeziile acestui volum (sub forma albastrui, alabastru, marele albastru): „Cu fiecare clipă/care trece/are apropiieri/de marele/albastru infinit” (Albastru - Infinit). Pentru poetă „Drumul prin întuneric/pe cărările întortocheate/ale unui

tărâm al extazului/se reflectă/în Oglinda Universului Albastru” (Supraviețuire), cuvintele se nasc din taina singurătății și alunecă spre albastrul cerului învolburat (Ecouri...).

În alte poezii, poeta vorbește despre „albastrul bucuriei” sau despre „negura albastră a strălucirilor de-o clipă” (Ispita). Există în aceste versuri, un oximoron, oximoronul fiind figura retorică predilectă a poeziei moderne. În alte poezii, albastrul regenerează „trecerea posibilă în alte registre ale cunoașterii poetice” (Albastru).

În poeziile Vivianei, potriviri de cuvinte, disciplinate de o sintaxă fără ramificații spectaculoase, par suficiente pentru a evoca „starea inefabilului și a purității”. Poeta vorbește despre „sufletul vântului”, „valorile gândului”, „stâncile inimii”, „colții albi ai timpului neiertător” etc. Observăm că metaforele memorabile jalonează un discurs elegant și precis.

Există, în acest minunat florilegiu, versuri din care străbate un lirism meditativ. „Cu fiecare clipă/care trece/ne apropiem, de marele/albastru infinit” (Albastru - Infinit), sau „iar când obosiți, plecăm/spre Marele Albastru/avem și noi/pe cer o stea” (Stea). Ideea aceasta o dezvelește și poezia Popas: „Un ultim popas/la răscrucea de vânturi/e ca un vis/nemuritor//ne înfigem speranța/în colții albi ai timpului/neiertător//Contemplăm clipa/ce ne reține. Pe acest meleag suntem doar niște/trecători”.

Talentul remarcabil al poetei se dezvelește mai limpede în poezii ca: Iluzie, Supraviețuire, Furtună, Frunze, care sunt expresia unei sensibilități metafizice și a unei voințe de purificare morală. „În spațiul oniric/al țării îndepărtate/veghează fluturi/și-n dansul lor/ne poartă spre/aripile copilăriei./din vremuri de demult” (Copilărie). Poeta are încredere în Dumnezeu, căruia îi adresează o rugă: „Să-mi dai aripi/să pot zbura, în zori/spre azurul nemărginit/al mângâierii Tale” (Rugă).

Poeta își exprimă recunoștința pentru mama sa, volumul este dedicat mamei – „Mamei mele, cu dragoste infinită!” mama fiind ființa dragă care „Cu ochii zâmbitori/ne îndeamnă, /prin marea de lacrimi, /să răzbim printre tainele lumii//Îi e vocea ca o violină//. E divină! //E Mama!”.

Poeta Viviana este o voce inconfundabilă în poezia de azi. Ea întoarce poezia tânără, neîncrezătoare în miturile Poeziei – la temele eterne. Ea îmbină fericit talentul și plăcerea scrisului cu perseverența și dorința de a se afirma în lumea literară. Pe plan formal, expresia lirică a poetei este foarte modernă, ea nu se supune nici unei ordini poetice formale, pentru poetă, cuvintele sunt cele care punctează. Poeta este una dintre speranțele poeziei actuale care face, prin acest volum, un pas important spre consacrare.

„Poeziile din această carte, Albastru – Infinit, se citesc direct cu sufletul. Idei, idealuri cu înalte trăiri lirice poartă un nume nou, de excepție, a tinerei generații de azi: Viviana Milivoievici. (...) Destinul poetic al Autoarei este însuși destinul Marii Poezii” – consemnează poetul Vasile Man în Prefața intitulată sugestiv „Poezia ca destin”.